

tiet, det radikale Venstre vil købe Folk til det. Det har aldrig tidligere været anset for at være en demokratisk Ordning, og gaar vi tilbage i Tiden, ser vi, at det fra socialdemokratisk Side blev rettet som en særlig Bebrejdelse mod det radikale Parti, at de vilde, saa længe vi skulde have en Hær, afskaffe den almindelige Værnepligt. Det er, som sagt, ikke videre demokratisk, men jeg skal ikke komme ind paa de Emner, for der bliver senere Lejlighed til, naar Afrustningsdebatten skal fortsættes ved anden og tredje Behandling, at tale om disse Ting.

Tiden er fremrykket, og jeg skal fatte mig i stor Korthed. Jeg vil derfor kun sige et Par enkelte Ord til det ærede Medlem Hr. Holstein, der jo gennem sin Tale bebudede her, at han vil til at omlægge sin Virksomhed noget, han har jo hidtil været den store Kritiker, uden at han har gjort Forsøg paa at yde nogen positiv Indsats paa de forskellige Lovgivningsomraader, og han bebudede nu, at han vilde tage Skeen i en anden Haand, ja, han rev i Virkeligheden sit Forslag op af Frakkelommen og sagde, at han havde det færdigt, saa vi maa altsaa inden ret længe faa at se, hvad hans Forslag om en ny Militærordning indeholder.

Jeg skal ikke gentage, hvad Ordningen af 1922 betød i Retning af en Modernisering, men naar det ærede Medlem Hr. Holstein nævnte, at det, der var galt ved Ordningen af 1922, var bl. a. det, at vi ikke havde tilstrækkeligt Luftforsvar, vil jeg sige, at Ordningen af 1922 betyder et meget stort Fremskridt netop i denne Retning i Sammenligning med det, vi havde tidligere, idet der nemlig er afsat paa Militærbudgettet ca. 1 Mill. Kr. aarlig til Flyvevæsenet ved Siden af, at der ekstraordinært, i alt Fald i en Aarrække, kan anvendes ikke saa ganske ringe Beløb aarlig til Indkøb af Flyvemaskiner. Man vil se, at ikke alene paa dette Omraade, men paa alle mulige forskellige Omraader har der ved Forsvarslovene af 1922 i høj Grad fundet en Modernisering Sted. Nu er det interessant at lægge Mærke til, at det ærede Medlem stadig kredsede om Forsvaret i Luften, og at det særlig var derpaa, man maatte have Opmærksomheden henvendt. Det forekommer mig, at der er noget symbolsk i dette, naar man tænker paa det ærede Medlems hele politiske Virksomhed; hidindtil har han i alt Fald svævet oppe i Luften, i Skyerne, men naar han nu skal fremsætte sit Forslag, skal vi se, om han kan holde sig lidt mere nede paa Jorden, end han har gjort hidtil.

Jeg maa saa vende mig med et Par Ord

til det ærede Medlem Hr. Rode. Han begyndte jo med en ret heftig Bebrejdelse mod mig, fordi jeg skulde have givet Anledning til noget i Retning af en Generaldebat, en Undergeneraldebat, og det ærede Medlem fortsatte: en Underkorporaldebat. Er det ærede Medlem ved at faa sine gamle Nykker igen? Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at vi har det saadan indenfor vort Parti, at naar vi finder Lejlighed og Trang til at sige noget her i Tinget, saa møder vi her paa Talerstolen. Det ærede Medlem maa undskylde, hvis det skulde ske ret ofte, men jeg kan forsikre ham for, at naar han taler om de militære Budgetter og fremkommer med Uhyrligheder, skal jeg nok møde her; jeg har nemlig faaet det Hverv af mit Parti at være Ordfører for Militærspørgsmaalet og havde den Ære at sidde som Forsvarsminister i det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Ministerium. Jeg ved naturligvis, at indenfor det radikale Parti har der været nogen Tilbøjelighed til at overlade Ordførerskabet for næsten alle Ting til det ærede Medlem Hr. Rode. Men han maa, som sagt, undskylde, at vi benytter en anden Praksis. Og med Hensyn til den Tone, jeg skulde have talt i, vil jeg sige: Enhver Fugl synger med sit Næb, jeg nævner Tingene ved deres rette Navn og mener i øvrigt, at jeg altid taler strengt sagligt.

At det ærede Medlem er blevet lidt irriteret over mine Tal, hænger vist sammen med, at han ikke var helt glad ved de Tal, jeg nævnte. Men mine Tal skal nok staa fast. Jeg har nævnt dem og anmoder ærede Medlemmer om at undersøge, om jeg ikke har Ret. I 1922—23 var Militærudgifterne, altsaa under den gamle, stærkt reducerede Ordning, ca. 55 Mill. Kr. Statsregnskabet for 1923—24 har en Udgift paa 45 Mill. Kr. Her tror jeg, det ærede Medlem nævnte 48 Mill. Kr. Men ved man hvorfor? Det er noget i Retning af et politisk Falskneri: naar han kommer op til 48 Millioner, er det, fordi han lægger til de 45 Millioner Lønninger til overtallige Tjenestemænd. Det er en given Sag, at i en Overgangstid har vi en hel Del Tjenestemænd, som maa have Ventepenge, og der vil blive mange, mange flere af dem, hvis Afrustningsforslaget gennemføres, der vil kræves baade Ventepenge og Pensioner. Men det er ikke den rigtige Sammenligning. Den Sammenligning, jeg har foretaget, er mellem Finansaaret 1922—23 og det følgende Finansaars Statsregnskab, hvilken Sammenligning viser, at Udgifterne er gaaet ned fra 55 Millioner til 45 Millioner. Nu kan det ærede Medlem